Den siste kaffekoppen

Av Martine Kaugerud

Regnet hadde lagt seg som et grått slør over den lille bygda. Det var en sen ettermiddag på høsten hvor bladene falt fra trærne og hullene i grusveien samla regnet til sølepytter.

I enden av veien opp ei lita ro lå det et hvitmalt hus med en skjev postkasse ved gjerdet. Der bodde ekteparet Ingrid og Harald Berg. De hadde vært gift i førtito år. Sammen hadde de en liten datter. Eller, hun var ikke så liten lengre. Hun hadde selv flyttet hjemmefra for lengst og stifta egen familie. Nå var det ikke lengre en liten jente som løp rundt og plaska i sølepyttene. Eller som blåste all løvetannen hun fant, så Harald stadig måtte luke i blomsterbedene. Det var bare dem igjen. Et gammelt ektepar i et hvitmalt hus.

Naboene beskrev dem som et vanlig ektepar. Skikkelig stereotypiske gamle pensjonister. Enten styra de på med et eller annet i hagen eller koste seg med en kaffekopp på trammen. Og hvis været var som denne ettermiddagen, satt de heller i hver sin lenestol med strikkepinner og lokalavisa i hendene.

Eplene var akkurat kommet i sesong, og Ingrid pleide alltid å slenge sammen mange eplekaker i løpet av høsten. Det var favoritten til Harald. Og barnebarna fikk alltid med seg en kakeboks hjem etter å ha vært på besøk. Hun tenkte egentlig å lage ei kake den kvelden her, men oppdaga at de mangla sukker. Harald sa at han ville ta turen på butikken, sånn at Ingrid kunne lage en den neste dagen. Han tok med seg bilnøklene og kjørte av gårde.

Imens Harald var borte, satt Ingrid og strikket i sin faste stol i stua ved vinduet. Etter hvert fikk hun øye på en bil kjørende opp mot huset. Det var postmannen. Stakkaren så klissvåt ut, men regnet stoppa ikke han fra å få posten helt fram til den skjeve postkassa. Ingrid la vekk de halvferdige strikkesokkene hun drev og strikket på bordet, fant fram en paraply og gikk ned til postkassa.

Når hun åpnet den, fant hun ikke bare lokalavisa Harald fortsatt insisterte på å ha fysisk, selv om han hadde tilgang på nett. Hun fant også et brev. «Til Harald Berg» sto det. Det var ingen senderadresse eller noen som hadde undertegnet det. Bare et lite frimerke øverst i høyre hjørne og adressen deres.

Ingrid åpnet brevet selv om det ikke var sendt til henne. «Takk for gårsdagen. Hilsen Linda Marie.» sto det med et blunkefjes og et hjerte tegnet ved siden av. Linda. Linda Marie. Den drittkjerringa som bodde nede ved hovedveien. Hun som hadde hatet Ingrid helt siden de gikk i klasse sammen som barn. Ingen tegner blunkefjes på den alderen her uten grunn. De måtte ha møttes bak Ingrids rygg. Hun gjorde alltid alt hun kunne for å gjøre livet hennes dritt. Men at Harald kunne gjøre dette. At han kunne bedra henne på denne måten etter førtito år. Han som bare sa han skulle på fisketur med et par kompiser av han kvelden før. At han kunne gjøre dette mot Ingrid.

Hun kjente sinnet hennes boble seg opp innvendig. Hun kjente regnet rant kaldt nedover nakken på henne. Hva nå? Hun satte seg i stolen og strikket videre på sokkene mens hun prøvde å samle hodet. Like etter hørte hun bildøra til Harald smelle igjen ute på plassen. Det føltes som et stikk i hjertet når hun så han komme inn i stua.
«Hadde du det forresten fint på fisketur i går? Du kom jo så sent hjem at jeg hadde sovnet, så jeg rakk ikke spørre deg da.», sa hun.

«Ja, veldig. Tommy fanga en svær ørret. Mine var små, så jeg slapp dem bare uti igjen.»

«Åja.», svarte hun forsiktig fra stolen.

Denne natta sov hun omtrent ikke. Hun klarte ikke tanken av å se han, så hun lå med ryggen til og hodet fullt av tanker. Han hadde jo ikke løyet henne rett opp i trynet hvis ikke han hadde noe å skjule.

Den neste morgenen hadde regnet gitt seg. Harald våknet opp til at Ingrid allerede hadde stått opp. Han gikk opp trappen til kjøkkenet hvor Ingrid sto og stekte egg til frokost. I stekeovnen sto det også en nesten ferdigstekt eplekake.

«Dæven, så luksus.», sa han smilende.

Ingrid svarte ikke, men la et egg på en tallerken til han.

Harald rakk bare å ta en bit av maten før Ingrid sa:

«Kaffe»?

«Gjerne.», svarte Harald.
Ingrid snudde seg med ryggen mot han og skjenket opp en kopp. Hun helte i et slags pulver uten at Harald så det. Han var mest opptatt med å stappe i seg maten sin.

«Har du sovet godt?», spurte hun, mens hun satte koppen foran han.

«Som en stein.»

«Det kommer du til å gjøre nå også.» mumlet hun lavt til seg selv.

«Hm, hva sa du?»

«Nei, ikke noe. Kos deg med maten du.»

«Tusen takk, det gjør jeg allerede.»

I ett øyeblikk var alt normalt. Så, satte han koppen ned.

«Ingrid ...»

Hun så på ham.

«Hva er det?»

Han reiste seg, men måtte ta tak i bordkanten. Ansiktet hans hadde blitt blekt.

«Jeg føler meg ikke bra.»

Ingrid svarte ikke. Harald sank ned på stolen igjen.

«Jeg tror kanskje vi bør ringe 113.»

Ingrid så på klokka.

«Jeg skal i symøte.»

Harald stirret på henne.

«Hva?»

Hun reiste seg, tok på seg jakken og gikk mot gangen.

«Ingrid!»

«Smakte kaffen ekstra godt i dag?» sa hun med et lurt smil om munnen og lukket glidelåsen på dunjakka.

Han så ned på den tomme koppen.

«Ingrid, hva har du gjort?»

Han tok seg til hjertet og falt ned på gulvet.

«Ha det bra!»

«Ingrid!!»

Så gikk hun. Hun ruslet nedover gata og vinket til naboene hun så. Akkurat som hun pleide. Hun kom fram til symøtet og satte seg i en lenestol med strikkepinnene i hånda sammen med noen venninner. Alt hun tenkte på var hva hun skulle gjøre når hun kom hjem. Hva kunne hun si uten å vekke mistanke mot seg selv?

Et par timer senere pakket hun sammen strikkesakene og ruslet oppover veien igjen. Da hun kom over den siste bakketoppen skimtet hun ikke bare huset, men også en haug med utrykningsbiler stående i hagen. Hadde noen funnet han?

Idet hun gikk inn i hagen møtte hun et blikk fra ambulansen. Haralds blikk. Han lever.

Blikket hennes ble tomt. Hun oppdaget først nå all røyken og lyden fra den ulende brannalarmen. Det hadde visst naboen deres gjort før henne. For han sto ved siden av den skjeve postkassa med en oppbrent eplekake foran seg og stirret på henne.

«Ingrid Berg, du er herved pågrepet for drapsforsøk på Harald Berg.»

De kjørte av gårde fra det tomme hvite huset. Hun i politibilen. Han i ambulansen. Bare to tomme kaffekopper stående igjen i huset.